

малко, на истокъ, далече задъ планината, започва постепенно да става по-свѣтло и да се показватъ първитѣ лъчи на слънцето. Колко е хубаво всичко това!

Ние незабѣлѣзано пропѣтувахме до близкия градъ. Азъ не можахъ да се нарадвамъ на полето, на гората, на планината. . . . Слѣдъ три часа ние бѣхме вече на гарата. За пръвъ пѣтъ видѣхъ желѣзницата. Колко много стаички имаше! Това бѣха вагонитѣ. А локомотивътъ, който стои най напредъ, бѣше готовъ за трѣгване. Той изпущаше на горѣ гъстъ черъ димъ, отъ каменитѣ въглища, шумеше постоянно, а отъ долу често изпущаше гореща пара.

Ние сме вече въ вагонитѣ. Изпращаха ни много хора. Локомотивътъ изпищѣ силно и ние трѣгнахме. Много бързо се движеше желѣзницата! . . . Другъ пѣтъ тѣй скоро не съмъ пѣтувалъ. Спирахме се на всѣка станция по нѣколко минути, гдѣто едни хора слизаха, а други се качваха.

Желѣзницата прѣминава прѣзъ плодородното *Тракийско поле*. На всѣкъдѣ виждаме плодородни ниви и хубаво наредени лозя.

Навлѣзохме въ *Ихтиманския проходъ*. О, тукъ ми се най-много хареса! Срѣдняя-гора тукъ е най-висока, най-красива и най-величествена. . . . На всѣкъдѣ покрита съ хубави гори. А на югъ *Родопитѣ* се издигатъ на високо въ небесната синевина. . . . Прѣдъ насъ, въ долината, лѣкатуши рѣката *Марица*. Тука тя е маловодна, буйна и бърза.

Слѣдъ като прѣминахме и прѣзъ нѣколко голѣми голи скали, разбивани за да прокаратъ